

2 Απριλίου 2010

Εκ των λόγων του μακαρίου Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού: «Το Μυστήριο του Θείου Πάθους» (2ο μέρος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός / Έργα Γέρ. Ιωσήφ](#)

Αξίζει όμως εδώ να κάνουμε ένα σταθμό για να περιγράψουμε μερικά γεγονότα που δεν πρέπει να μείνουν απαρατήρητα. Όταν ο Μωϋσής συνετέλεσε την αποστολή του ως οδηγός και λυτρωτής των Εβραίων, και παράδωσε την εξουσία στον διάδοχο του Ιησού του Ναυή με όλες τις επαγγελίες και ευλογίες που τους υποσχόταν ο Θεός, έγραψε με παράπονο μια του ωδή, την β΄, στην οποία εκφράζει τον πόνο και την πικρία του, γιατί ακριβώς πρόβλεψε ότι δεν θα πειθαρχούσαν και δεν θα αξιώνονταν των ευλογιών και επαγγελιών που τους υποσχόταν ο Θεός.

Κατά παρόμοιο τρόπο και ο Χριστός μας, ο πραγματικός Λυτρωτής και μόνος Σωτήρ του κόσμου, όταν επετέλεσε την πανσωτηρία διά της θείας Του κενώσεως και του Σταυρού, προέβλεψεν ότι δεν θα σωθούν όλοι οι άνθρωποι για τους οποίους εθυσιάσθη· γι' αυτό ακριβώς στην κρισιμώτερη ώρα του πάθους Του, εκίνησε τα μαραμένα Του χείλη και είπε, «διψώ»! Και ναι μεν ο δριμύς πόνος από την παρατεταμένη δοκιμασία Του δημιουργούσε και μια φυσική ανάγκη δίψας, αλλ' η κραυγή του Ιησού «διψώ» δεν ήταν έκφραση της σωματικής δίψας, Εκείνου που επί 40ήμερον διετέλεσε νήστις παντελώς. [\(περισσότερα...\)](#)